

Quý thương.

Lương Sĩ Hằng

BÀI SỐ 4 :

DIỄN QUANG CỨU ĐỨA BÉ TRONG BÀO THAI

Tôi Hồ Thị Kim Hoa xin kể lại : tôi có đứa con gái lớn, nó mang thai đứa con đầu lòng khoảng 4 tháng, đi bác sĩ xét nghiệm, thì bác sĩ nói là đứa bé đang mang trong bào thai này là 50% sẽ bị bệnh khờ khạo (hội chứng down). Từ lúc nghe hung tin này, cha lẫn mẹ của bé tràn đầy nước mắt, đi làm hết nổi, chỉ biết khóc tạt vì mới có thai đứa đầu mà, tụi nó cũng ham con.

Anh bạn Vinh ở nhà nghe cha mẹ nó quyết định với nhau là nếu là bệnh khờ ngay trong bụng mẹ thì tụi nó sẽ lấy ra. Bác sĩ bảo là 4 tháng thử chưa biết được, phải chờ cho tới khi thai lớn hơn một chút.

Sau khi anh bạn Vinh của tôi nghe qua, anh nói “ai bà cũng cứu, thôi bà cứu cháu đi. Bà cũng là bà ngoại mà, nếu đánh đổi tôi cho mẹ tròn con vuông mà tôi chết tôi cũng vui lòng”.

Xin nói rõ là không phải tôi không cứu cháu, lòng tôi cũng quặng đau nhưng mà sau khi Đức Thầy ra đi tôi đã hứa với Đức Thầy là sẽ làm cho Đức Thầy

hài lòng là ráng lo tu, làm bệnh hoài tu chậm lằm. Mà nay chịu không nổi phải cứu tiếp, cứu đứa cháu ngoại đang mang trong bụng .

Hôm nay là ngày 4 tháng 6 năm 2012, sau khi cầu Phật, đầu của tôi bật sáng (tức là Phật đã chịu cứu bệnh).

Sau 12 ngày căng thẳng, tôi phải giã tay xin 3 luồng điển của 3 vị Phật : Đức Phật A Di Đà, Đức lưu ly Quang Dược Sư Phật và Đức Phật Vĩ Kiên.

Đến ngày đi xét nghiệm lại để biết kết quả. Theo lệ thường thì tôi không có đi đâu hết nhưng hôm nay tôi phải đi để hỗ trợ cho con tôi về mặt điển quang lẫn tinh thần. Nghe con gái tôi nói là Bác sĩ nói lúc chích mũi kim vô tử cung để lấy nước thử nghiệm. Nếu đứa bé trong bụng cọ quây đụng cây kim hoặc cây kim đụng trúng đứa bé thì đứa bé sẽ chết. Chúng tôi 4 người cùng đi đến chỗ thử nghiệm, con gái và thằng rể có mặt ở chỗ thử (lúc ấy cũng có tôi), gặp bà bác sĩ, bà nói đây là một “ ca” khó và bà xin cho bà rút thêm 2ml nước trong bào thai để nghiên cứu rút ra kinh nghiệm về sau (để cho học sinh học hỏi). Thằng rể tôi không cho, điều này cũng giống như ý tôi tại vì đứa bé này đã được nuôi bằng điển quang (chỗ này tôi xin nói rõ một chút là thằng rể của tôi là người Úc nên nó không có biết gì về điển hết, mà con gái tôi thì không có nói cho chồng nó (con rể tôi) biết về chuyện

tôi cứu con nó trong bào thai). Lúc đó con gái tôi đi làm về thì đi thẳng xuống nhà tôi để tôi dùng đèn quang sửa đứa con trong bào thai cho nó. Tôi dặn nó phải có lòng thành kính thì Trời Phật mới giúp.

Tôi xin Trời Phật cứu mỗi ngày, tất cả 12 ngày. Tới ngày đi thử nghiệm, lúc vô phòng thử nghiệm, theo đúng chỉ có một người được vô phòng với bệnh nhân nhưng tôi cứ bước vô đại để ủng hộ tinh thần cho con.

Khi con gái tôi lên giường nằm và bác sĩ trong tư thế sẵn sàng để chích mũi kim lấy nước thử nghiệm. Tôi thấy bà bác sĩ nhìn vô cái máy để thấy đứa bé trong bào thai, tự nhiên bà bác sĩ ngưng lại và cười. Bà bác sĩ nói :”(bằng tiếng anh, con tôi dịch lại) bà nói đứa bé đang mang trong bụng chưa có sẵn sàng để thử và bà hẹn lại 1 tuần sau.”

Tôi hiểu ý là đứa bé chưa có hấp thu đủ điện để thử nghiệm. Về nhà tôi tiếp tục giăng tay chữa cho bào thai thêm 1 tuần nữa. Đã tới ngày đi thử nghiệm (ngày 2/7/2012), đây là lần thứ 2 đi thử nghiệm, và là lần quan trọng của một mạng người nên tôi cũng ráng đi theo để ủng hộ tinh thần về điện quang.

Trước khi đi tôi không quên xá kiếng vô vi và trình với bề trên và 3 vị Phật cùng với thổ thần thổ địa đã giúp cho cháu tôi trong suốt 20 ngày qua. Lên xe

ngồi đi đến chỗ thử nghiệm, tôi luôn luôn thấy Đức Phật vĩ kiên ngồi trong xe với tôi cùng lúc với con Rồng màu trắng (Tôi cũng đánh lễ), ý tôi biết là Thiên Long. Tôi nói với anh bạn là đừng có nói chuyện để cho tôi niệm Phật để cho bề trên làm việc. Trên đường đi có khi tôi thấy Đức Phật Vĩ Kiên, có khi thấy con Rồng trắng. Tôi biết là Đức Phật và Rồng trắng làm việc vô xác tôi để giúp cho đứa bé trong bào thai.

Con gái tôi được gọi vô phòng thử nghiệm, trong phòng thử chỉ có một cái ghế dành cho thân nhân của bệnh nhân. Cái ghế này dĩ nhiên là dành cho thằng rể của tôi tức là chồng của nó. Nhưng vì lòng thương con và thương cháu tôi bước vô phòng đại, bác sĩ và y tá chẳng những không có mời tôi ra mà còn lấy 1 cái ghế cho tôi ngồi. Trong lòng tôi mừng vì tôi ngồi để niệm Phật ủng hộ cho con. Mới vừa ngồi xuống tôi thấy Đức Phật vĩ kiên và Rồng trắng hiện ra (tôi đánh lễ các vị). Tôi thấy con rể và con gái có vẻ rung sợ và hồi hộp, tôi trấn an chúng, tôi nói :” hai đứa bây đừng có sợ, đã có Đức Phật Vĩ Kiên và Rồng trời tới giúp. Rồi cái gì đến phải đến, lần này thử nghiệm được rồi. Bà bác sĩ giỏi về chuyên môn nhưng bà nói “ Đây là 1 “ca” khó”. Tôi thấy bà lấy 3 cái ống chích, cây kim dài và lớn lắm, lúc bác sĩ lấy cây kim, tôi nhìn thẳng cái tay bà và niệm Phật, kêu Đức Phật Vĩ Kiên giúp.

Bà bác sĩ này rất là chuyên nghiệp, mắt nhìn vô cái máy hiện ra đứa bé trong bụng mẹ, tay phải đâm mũi kim vô rút ra 1 ống nước để thử nghiệm (3 ống bự). Tôi niệm Phật suốt thời gian thử nghiệm, nghe nói nước này là nước để nuôi bào thai mà lấy ra như vậy bào thai rất dễ bị hư. Xong rồi, bác sĩ nói 2 tuần lễ sau mới có kết quả. Hai đứa con tôi làm sao chịu nổi 2 tuần, nên con gái tôi thương lượng xin thử khăn cấp 24 tiếng (phải trả thêm chi phí).

Về nhà, vì mệt quá tôi ngủ quên không có thien... khi thức dậy tôi thấy mẹ Quan Âm mặc áo trắng tay cầm bình bông nhỏ như trái bầu hồ lô màu đen. Tôi đánh lễ, thay vì đi ngò thiên, ý tôi lại muốn viết lại hết mọi sự việc xảy ra vì sợ để lâu sẽ quên. Trong lúc viết, tôi thấy mẹ Quan Âm cho đến khi viết xong rồi mà tôi vẫn còn thấy mẹ Quan Âm giữa bầu trời, tay cầm bình bông nữa.

Rồi cũng tới cái giờ nghe phone từ chỗ thử nghiệm cho biết kết quả. Tôi không dám ngò kể con gái để nghe, tôi lờ đi và bước ra sân sau nhà nó (sự thật không dám nghe thì đúng hơn vì sợ sức chịu đựng mình không đủ).

Một lúc sau con gái tôi kêu tôi và cười. Nó nói :” normal”. Tôi hỏi “ normal là gì?”. Nó nói tức là

bình thường. Tôi không cảm được, bật thốt lên cảm ơn trời Phật.

NÓI QUA ĐIỆN THOẠI

CỨU MỘT NGƯỜI XẤP LÌA BỎ ĐỜI

Tôi Hồ Thị Kim Hoa, một lần nữa xin kể lại một chuyện nghe qua có vẻ lạ cũng trong năm 2013.

Tôi còn một ông anh thứ 7 còn ở Việt Nam (ở tại Vĩnh Long). Sau 36 năm tôi xa cách, từ lúc tôi rời xa quê hương Việt Nam qua nước Úc sống.

Lúc ra đi tôi mới có 29 tuổi và có 2 con, từ lúc qua xứ lạ quê người, mới qua thì cũng lo làm ăn, vật lộn với đời sống, con cái rồi bệnh hoạn khổ vô cùng. Ngày tháng trôi qua đã 36 năm tôi không hề liên lạc với ông anh này. Còn những anh chị khác cũng ở Mỹ mà tôi cũng rất ít liên lạc.

Có một hôm tôi nằm chiêm bao, thì tôi thấy mẹ tôi hiện về cho thấy. Tôi cũng lấy làm lạ vì mẹ đã mất lâu rồi mà sao hôm nay cho thấy. Hồi lúc cha mẹ tôi còn sống lúc về già sống với ông anh này. Tôi nhớ lại nên điện thoại cho bà chị ở Texas. Bà chị cho biết là : Người anh thứ 4 ở Dallas, Mỹ đã mua vé đi về Việt Nam để tiễn đưa ông anh thứ 7 ở Việt Nam sắp sửa lìa bỏ cõi đời (Bác sĩ cho biết là sắp ra đi).